

Woestenij

Twee zonderlinge figuren ontwaakten in een woestenij. De ene was vitaal en tijdloos, de ander zenuwachtig en beweeglijk. Laten we hen Francisco d'Anconia en Wesley Mouch noemen. De woestenij was dor maar vol met verborgen mogelijkheden. Dit is het verhaal van hun wedervaren.

Op het moment dat Wesley wakker werd, overviel hem een verlamdende paniek. Zijn keel was droog van de warmte, slikken was moeilijk. Vliegen bedekten zijn mond en ogen, hij sloeg ze wild weg terwijl hij kreunend op één elleboog rechtekwam. Hij lag op de top van een heuvel in het midden van een pokdalige vallei, waar de enige beweging kwam van de hitte die opsteeg uit de droge aarde. Paniekerig keek Wesley in het rond, tot zijn ogen op een tweede heuvel kwamen te rusten.

Een man zat in kleermakerszit op een gelijkaardige heuvel. Wesley kon hem niet zien maar zijn blik leek de verten af te speuren. 'Wat zoekt hij, je ziet toch zo dat hier niks te rapen valt', mompelde Wesley terwijl hij de blik van de vreemdeling volgde en niks dan door heuvels omzoomde vlakke zag. Hier en daar was er een scheur in de aarde, met niks dan zwart.

Wesley wachtte even af, en sprong dan geagiteerd recht. In volle lengte uitgestrekt keek hij gejaagd in het rond, op zoek naar water of iets levends. Niks. Hij liep de heuvel af, speurde in het rond en vond wat half opgedroogde planten, die hij gehaast uit de grond trok. Hij knabbelde erop om er sap uit te halen, maar er kwam niet veel uit. Hij keek gefrustreerd op, waar die vreemde figuur nog steeds in dezelfde positie voor zich uit zat te staren. Wesley zette zijn zoektocht voort.

Tegen het vallen van de avond was Wesley ten einde raad. Hij had niks dan droge planten gevonden, en zijn maag rammelde. Hij zou hier sterven als er niet snel iets gebeurde! Hoewel hij een instinctieve afkeer voelde voor die stille, rijzige figuur besloot hij er toch mee te gaan praten. Met twee zouden ze misschien meer succes hebben in het zoeken naar eetbaars. Wesley beklom de heuvel.

Toen hij zweetend aan de top kwam, was die leeg! Vol paniek keek hij in het rond. Hoewel de figuur hem belachelijk leek, was hij toch het enige andere levend wezen in deze verdoemde vallei. Toen zag hij hem. Aan de andere kant van de heuvel was hij de planten aan het bestuderen. Gehurkt liet hij zijn vingers bedachtzaam door de bladeren gaan. Hij keek rond, stond op en bevoelde een schrale boom. Wesley ging hem achterna.

Hij wilde net een opmerking maken toen Francisco hem met een gebaar het zwijgen oplegde. Hij wees naar een plek enkele tientallen meters verderop. Daar kwamen enkele ratachtige dieren uit onzichtbare holen gekropen. Wesley keek Francisco aan en zag dan de tak in zijn hand, en enkele stengels van die taaie planten waar Wesley eerder op zat te kauwen.

Francisco draaide zich om en wandelde weg. Wesley raapte een steen op en gooide ze naar de beesten, die zijn projectiel makkelijk ontweken en zich tijdelijk terugtrokken. Dan draaide hij zich abrupt om en holde Francisco achterna. In de vallende duisternis kon hij nog net zijn figuur onderscheiden, maar plots verdween hij uit het zicht achter een kleine heuvel. Toen Wesley over de heuvel kwam, was Francisco weg. Wesley liep nog even rond maar vond hem niet. Ten einde raad rolde hij zich in een bolletje en viel bibberend van de plotse koude in slaap.

De ochtend erop begon als de vorige: Wesley werd wakker met een nóg drogere keel, en overdekt met vliegen. Eerst herinnerde hij zich niet waar hij was, dan kwam alles terug. Hij keek in het rond, maar de tweede heuvel was leeg. Waar zat die gast? Wesley kroop recht en liep schuifelend in het rond, op zoek naar Francisco.

YourCoach

Hij vond hem pas 's avonds, toen hij vanop een heuvel het flakkeren van vuur ontwaarde. Hij haastte zich struikelend over heuvels, schraapte in zijn haast zijn knieën en haalde zijn handen open. Eindelijk vond hij hem. Wesley was kwaad. Terwijl hij Francisco benaderde merkte hij op hoe deze zich had omringd met allerlei objecten die hij in het donker niet kon onderscheiden. Hij stopte, als door bliksem geraakt wanneer hij zag wat Francisco in zijn handen hield.

Het vlees was taai, maar het smaakte goddelijk. Wesley schrokte het op. Francisco bekeek hem in stilte. Rondom hem lagen gestroopte rattenhuiden, geslepen stenen, pezige plantenstengels en andere objecten. Tussen happen in bekeek Wesley Francisco, en de objecten. Hij leek niet verbaasd. Wanneer hij gedaan had, keek hij Francisco afwachtend aan. Deze reikte hem een stenen kom met water aan, god weet hoe of waar hij daaraan was geraakt. Wesley slurpte hem leeg, veegde zijn mond af en keek tevreden in het vuur. Francisco legde zich achterover met zijn handen achter zijn hoofd. Wesley voelde plots ook de vermoeidheid, en dommelde zachtjes weg.

De dag erop begon niet zoals de vorige. Wesley werd wakker met een volle maag en geleste dorst. Het vuur smeulde nog na, Francisco was al weg. Wesley zocht hem even maar gaf dan op, hij was nergens te bespeuren. Hij dommelde wat in de schaduw van de rots en liet de warmte van de dag aan zich voorbijgaan.

Tegen de avond kwam Francisco terug. Hij had een soort waterzak gemaakt van de huiden van de ratten en deze was gevuld met water. Over zijn andere schouder hingen een aantal dode ratten, en een soort hagedis. Deze bleek heel lekker. De avond verliep als de vorige. Wesley at, Francisco zweeg.

De dagen verstreken. Wesley merkte dat Francisco met iets bezig was. Het leek op een soort rugzak. Was hij van plan om te vertrekken? Zou hij op een ochtend wakker worden en alleen zijn, verlaten in dit land dat hem niet wilde? Een overweldigende angst overviel hem, en tegelijk ontstond een kille haat in hem, gericht op Francisco. Hoe durfde hij Wesley zo afhankelijk maken van hem, hoe durfde hij zitten zwijgen terwijl hij zich vernederde door zijn voedsel aan te nemen, en zich aan zijn vuur te warmen?

Wanneer Francisco terugkwam, voltrok zich hetzelfde ritueel. Wesley at en dronk, Francisco was in stilte bezig met zijn rugzak. Wesley keek toe. In zijn hoofd broedde hij plannetjes uit om het vertrek van Francisco te verhinderen. Of hij zou zelf weggaan, alles meenemen en op zoek gaan naar een meer herbergzame plek. Maar wat als er niks was? Wat als hij zonder eten of drinken viel?

Op een dag kwam Francisco terug en Wesley was er niet. Francisco leek het niet te merken. Hij legde zijn spullen neer en toog aan het werk. Ondertussen had hij zijn rugzak bijna af. Hij nam de gedroogde huiden van de dieren die hij gevangen had, en maakte er een arm van. Hij prikte er gaten in met een scherpe steen, en bond zo de arm vast aan de zak.

De ochtend erop werd Francisco voor het eerst alleen wakker. Wesley was verdwenen. Francisco was net zijn afgewerkte rugzak aan het inspecteren wanneer een rotsblok van bovenaf donderde en op zijn benen viel. Hij zat vast, en wrikte machteloos aan het grote blok dat hem neerklemde. Enkele minuten later verscheen Wesley. Hij had een koortsige blik in zijn ogen. In zichzelf mompelend liep hij op Francisco toe en trok de rugzak uit diens handen. Hij keek hem niet aan. Francisco keek toe. Hij vroeg niet om hulp.

Wesley vulde de zak met de voorraden die Francisco had aangelegd. Hij slingerde de zak over zijn schouder, en nam ook de waterzak mee. Hij keek naar Francisco, triomfantelijk. Dan sloeg hij zijn ogen neer en snelde weg. Hij keek niet om.

YourCoach

Zenuwachtig liep Wesley door de vlakte. Hij volgde de zon, in de richting van de dichtstbijzijnde heuvel. Hij struikelde, haalde zijn knie open, en liep schuldig door. De zon brandde op zijn voorhoofd, zweet maakte de rugzak nat. Tegen de avond was hij uitgeput. Zijn water was op. Hij opende de rugzak en merkte dat het vlees door de hitte slecht was geworden, en vol met vliegen. Hij probeerde ervan te eten maar een uur later gaf hij alles terug over. Het werd koud, en voor het eerst in weken viel Wesley niet aan een vuur in slaap.

De dag erop, tegen de avond, kwam hij terug aan het kampement van Francisco. Het rotsblok was weg, Francisco ook. Hij smeedt de rugzak neer en wachtte. Niet veel later kwam Francisco toe, met enkele huiden over zijn schouder. Zijn been was gespalkt en hij leunde op een dikke tak. Hij leek Wesley niet te zien. Hij legde zijn spullen neer en maakte vuur. Hij prepareerde eten voor twee.

Wesley kon de slaap niet vatten. Zijn schuldgevoel maakte hem gek, maar hij zette het om in een nog diepere haat voor Francisco. Hoe durfde hij hem te negeren! Hoe durfde hij hem zo vernederen, door hem weer te dwingen zijn voedsel aan te nemen! Hij nam zich voor zo spoedig mogelijk weer te vertrekken.

Maar Francisco maakte geen nieuwe rugzak. In plaats daarvan zag Wesley, op een lager gelegen schaduwrijk veld, kleine groene plantjes in nette rijtjes uit de omgeploegde grond komen. Francisco had ook een kooi gemaakt, en niet veel later verschenen daar enkele ratten in. Francisco zette vallen uit, en hagedissen werden bijna dagelijkse kost. Wesley deed niks. Hij dwaalde rond door de woestijn, gooide steentjes naar salamanders, en schuilde van de bestraffende middagzon.

Het veldje werd een veld. Waar Francisco het water haalde, hij wist het niet. Wat hij wel wist is dat elke keer er regen kwam, de velden uitbreidden. Maanden later was er een ware oase. Wesley had maar te plukken en hij had eten.

Op een dag zag Wesley in de verte een stofwolk. Francisco stond op de heuvel en zag het ook. Hij keek bezorgd. Wesley daarentegen was opgetogen, en snelde de heuvel af om te kijken wat het was. Misschien waren andere mensen! Misschien was hij gered van deze dodelijke verveling!

Na een half uur lopen ontwaarde hij door het stof heen ruiters. Ze zagen hem ook, en reden hem tegemoet. Juichend begroette hij hen, tot hij merkte dat ze niet trager begonnen te rijden. De voorste ruiter reed hem tegen de vlakte en het werd zwart.

Wanneer hij wakker werd, was hij aan handen en voeten gebonden en lag hij oncomfortabel over de rug van een paard. De ruiters reden een tentenkamp binnen. Hij werd hardhandig afgeladen en in een put in de grond geworpen, tussen andere angstige en armetierige mensen. Hier bracht hij drie weken door.

Uiteindelijk werden ze uit de put gehaald en aan het werk gezet in velden die het kamp omringden. Wesley herkende de plantjes die Francisco ook had gevonden. Hij werkte tien uur per dag, kreeg één kom water en wat brak voedsel per dag en sliep in de krappe put tussen naar ontbinding en ondervoeding stinkende lijven. Hij werd mager, en zijn ogen dof.

Hij was op het veld aan het werken toen hij geroffel hoorde. Hij keek op, en zag ruiters komen. Hij was te suf om te beseffen wat er gebeurde tot hij geschreeuw hoorde van het kamp, en het geluid van schermutselingen. Hij verborg zich tussen de gewassen, en wachtte af.

YourCoach

Toen het geluid gezakt was, sloop hij naar het tentenkamp. Andere ruiters hadden zijn meesters afgeslacht en waren de andere slaven aan het samendrijven. Wesley sloop snel terug en vluchtte over de heuvels.

Na dagen doelloos zwerven had Wesley plots een déjà vu: twee gelijkaardige heuvels in een pokdalige vallei. Bovenop een van de heuvels zat een rijzige, stille figuur in kleermakerszit.

Benjamin Ball